Pregaria.cat

Entrada

No veus que està ferit?

Feia estona que sentíeu que un gos us seguia bordant amb poca esma. El bosc era exuberant, ple de vida, agraït per les pluges de l'hivern passat.

Quan us aturàreu va aparèixer el gos. Era gran, portava collar, bordava amb un so que semblava amenaçador. Els dos el miràreu i tu vas agafar un bastó de terra, mentre li deies: *ah! Si no te'n vas et donaré una bastonada que la recordaràs tota la vida*. L'animal mirava amb un posat entre la ràbia i la súplica.

Aleshores, tu, Montse, li dius al teu company:

però, home no veus que va ferit ?

També avui, Senyor, durant aquella estona que he restat a l'església, aquella que està oberta a tota hora, et deia:

no ho veus, que vinc ferit ?

Al vespre a casa, quan per fi el nen dormia, i els dos estàveu asseguts intentant fer un moment de pau, una pau urgent i necessària després de tanta polèmica, li dius molt suaument :

però que no ho veus que vinc ferit ?

Sembla que tot torna a ser normal. El ritme de vida, la recepció, el telèfon que no para. I tu, amable i atenta com sempre com si no passés res. Però fa un mes vas tenir aquell avortament quan era ja tanta l'estimació al fill esperat. A punt de plorar altre vegada, li dius:

però, que no ho veus que estic ferida?

Fa ja tant dies que recordes aquell temps en el que senties la presència del Senyor amb tanta emoció i naturalitat, i, ara, tot és dubte, desert i com un sentiment de ser culpable però no saps què.

però *no ho veus, que estic ferit ?*

Moltes de les situacions que passen es deuen a moltes ferides del passat, històries que no acaben de ser assumides, llàgrimes que no han sortit i angoixes que sembla que dormen i de tant en tant es desvetllen. I nosaltres a vegades tractem als altres com si res:

però que no ho veus que estan ferits ?

Jesús Renau sj